

“... ÇOK GÜZEL ŞEYLER ANLATTINIZ”

Doç. Dr. İsmail ÜSTEL*

ANKARA Üniversitesi'nin 25. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlenen etkinliklerden birisi de, Meslek İçi Eğitim Programı (MİEP) idi. 17-23 Aralık 1986 tarihlerindeki sözkonusu eğitim programı, eczacılığın hemen bütün dallarını kapsayan 26 konudan oluşmuştu. İşlenen konular arasında, “Klinik Eczacılık ve Türkiye’deki Geçerliliği” de yer almıştı. Konunun işlenmesi tamamlandığında, bir meslektaşımız duygularını şöyle dile getirdi:

“Çok güzel şeyler anlattınız, teşekkür ederiz.”

Gerçekten, “çok güzel şeyler” anlatmıştı Sayın Doç. Dr. Melih ALTAN. Bir süre önce A.B.D’de “yerinde” izleme olanağını bulduğu klinik eczacılık uygulamalarını aktarmıştı bizlere. “Eczacılar, doz rejiminin kararlaştırılmasında söz sahibi” demişti, “Eczacılar, ilaç bilgi/danışma hizmeti veriyor” demişti, “Eczacılar, ilaç etkileşmelerini tarıyor” demişti, “Eczacılar, ilaçların istenmeyen etkilerini izliyor” demişti, “Hekimler, yanlarında eczacı olmadan kliniklere çıkmak istemiyor” demişti...

Dinliyordum anlatılanları...

Dinliyordum ve düşünüyordum...

Düşünüyordum... Klinik eczacılık “olay”ın ülkemizde ne zaman “kavranabileceğini”....

Düşünüyordum... Klinik eczacılığın ülkemizde de “yerleşmesine” yönelik hazırlıkların, ne zaman bireysel çabaları aşıp, “örgütlü biçimde” ele alınacağını...

Düşünüyordum... Akademisyen eczacıların, yani “hoca takımı”nın, “En büyük benim dersim, başka büyük yok” saplantısından ne zaman kurtulacağını...

Düşünüyordum... Klinik eczacılık konusunda, eczacılık fakülteleri arasındaki “sağır-lar diyalogu”nu...

Düşünüyordum... Dörtte üçü hergün “klinik sorumluluklar” taşıyacağı halde, “gereğince” ve “yeterince” donatılmayan, donatılmayan eczacılık fakülteleri öğrencilerini...

Düşünüyordum... 1970’lerin sonlarında ülkemiz S.S.Y.B. hastanelerinde klinik eczacılık adına atılmış olan “çarpık adım”ı; nedenlerini, yaşanan gurur kırıcı olayları, kişi ve meslek düzeyinde yol açtığı “tamiri zor” sonuçlarını...

Düşünüyordum... Klinik eczacılığın serbest eczanelerde de başarıyla uygulanabileceği, hatta eczanenin cirosunu olumlu yönde etkileyebileceğinin “bilincine vurdurulamamış” meslektaşlarımızı...

Düşünüyordum... 1953 yılından kalmış olan ve “müstahzarlar” konusunda eczacılara hemen hiç sorumluluk yüklemeyen 6197 sayılı yasayı...

Ve... Klinik eczacılık hizmetlerinden yoksun kalan (daha doğrusu, bizlerin yoksun bıraktığı) toplumumuzu düşünüyordum...

Peki, bu konularda siz ne düşünüyorsunuz?..

(*) Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi.